

Loflied op Drenthe

Joep van Ruiten

Als het mogelijk is om het mooiste Drentse woord te kiezen (prugeltie) dan moet het ook mogelijk zijn de beste Drentse zangeres aan te wijzen. Dan komt Martijje Lubbers in beeld. Wat een stem, wat een techniek. Wat een frasering, wat een klank, wat een dictie.

En wat is het dan jammer dat haar nieuwe album, waarop al die kwaliteiten zo overtuigend worden gedemonstreerd, slechts zeven nummers telt. *Zicht* is het derde soloalbum van de zangeres uit Rolde, los van de vele projecten, waaronder die om kinderen aan de muziek én het Nedersaksisch te krijgen.

Vergeleken met *Drezz* (2009) en *Evenwicht* (2015) is de horizon muzikaal verbreed. De jazz waar ze haar naam mee vestigde is aangevuld met soul, gospel en bluesrock. Laatstgenoemd genre ligt haar het minst, blijkt uit het grove *Weten wat je wilt*. Veel overtuigender komt ze uit de verf in het gedragen winternummer *Zicht* met een fraaie cellopartij van Jan Ype Nota.

Twee keer zingt Martijje een loflied op Drenthe. In *Deur mien ogen* doet ze dat als gids. In *Vort van de wereld* gaat het gepaard met regels als 'Hier is het echt en gien vertiekend beeld / Hier is het alle daogen goed' en schiet de promotie door. Dat wordt dan weer gecompenseerd door het indringende *Waorum ben ik dan hier* met een slevende bijdrage van organist Sven Figee. En vooral: door die stem.

